

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/200/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116226016
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8116226016.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: C. G., L.. XX.X.XXXX, J. B. XXX/X, E. Š.S. - T., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a prísl. takto

rozhodol:

Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 11 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, j e n e p r i j a t e ľ n á .

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 16.12.2016 sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru - bod 11 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná.

2. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 24.10.2011 uzavrela spotrebiteľskú úverovú zmluvu na úver 350 Eur za poplatok 346 Eur. Žalovaná zaplatila celú požadovanú sumu t.j. 696 Eur. V žalobe uviedla, že poplatok 346 Eur predstavuje v 2/3 administratívny poplatok, za ktorý jej žalovaný neposkytol reálne plnenie a nebol individuálne dojednaný. Žalobkyňa ako spotrebiteľka má ním zaplatiť za úkony, ktoré nie sú jej vopred známe, ani svojim obsahom. Tento poplatok prevyšuje úroky a jeho výška sa odvíja od výšky úveru, čo sa nezhoduje s účelom administratívneho poplatku. Poukázala na ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka a na viaceré súdne rozhodnutia, ktorými bola už posúdená táto zmluvná podmienka v iných sporoch ako neprijateľná a žalovaný ju naďalej napriek tomu používa. Uviedla tiež, že žalovaný sa dopustil nekalej obchodnej praxe, ak v zmluve vyznačil ako účel úveru výkon povolania, hoci žalobkyňa použila reálne finančné prostriedky na bežné potreby, pričom obdobné konanie žalovaného už súdy vyhodnotili ako protiprávne, dôkazom čoho je aj uznesenie Krajského súdu Prešov 6Co/84/2011 zo dňa 26.5.2011.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Spochybnil postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky, keďže žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, ale na výkon povolania, ako sa to konštatuje v úverovej zmluve a jej dodatku. Ohľadom administratívneho poplatku uviedol, že slovenský právny poriadok pripúšťa poplatok za spracovanie zmluvy. Pri posudzovaní výšky odplaty za úver je potrebné vychádzať z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a v zmysle neho (v znení účinnom od

1.11.2008) je potrebné zohľadniť odplatu na finančnom trhu za spotrebiteľský úver a teda nie len bánk, navyše zákon zakazuje nie akékoľvek prevýšenie odplaty, ale len podstatné.

4. Súd vykonal dokazovanie písomným žalovaného, zmluvou o úvere zo dňa XX.XX.XXXX a jej dodatkom, splátkovým kalendárom, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

5. Strany uzavreli dňa XX.XX.XXXX pod č. XXXXXXXXXX formulárovú zmluvu o úvere, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver 350 Eur za poplatok 346 Eur. Žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 12 mesačných splátkach po 58 Eur počnúc dňom 18.11.2011, teda celkovo 696 Eur. V zmluve krížikom je vyznačené, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania.

6. V bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa uvádza, že dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je to uvedené na prvej strane zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

7. Dňa 24.10.2011 bol stranami uzavretý a podpísaný aj dodatok k predmetnej zmluve, ktorý obsahuje prehlásenie žalobkyne, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350 Eur použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu povolania.

8. Žalobkyňa už v čase uzavretia zmluvy bola starobnou dôchodkyňou, teda nevykonávala žiadne povolanie a nepodnikala.

9. Podľa splátkového kalendára žalobkyňa zaplatila žalovanému 696 Eur v mesačných splátkach po 58 Eur, pričom posledné splátky boli zo dňa 4.10.2012 (2x), 13.2.2013, 8.3.2013, 8.4.2013 a posledná dňa 7.5.2013.

10. Rozhodne nie je možné súhlasiť so žalovaným, že žalobkyňa nie je spotrebiteľkou, pretože nepochybne jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je zafinancovaná v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Kto sa považuje za spotrebiteľa je pritom uvedené v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Podľa neho spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Súd už raz v tomto spore rozhodol rozsudkom č.k. 11Csp/200/2016-38 zo dňa 21.4.2017, ktorým žalobu zamietol s poukazom na aktuálny sporový poriadok, ktorý v § 137 písm. d/ CSP umožňuje podanie žaloby o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Poukázal pritom na § 3 ods. 3, 5 vetu prvú zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a považoval za logické, že ak je zmluva ukončená vzájomným plnením, nemôže už dochádzať k porušeniu práv a povinností ustanovených právnymi predpismi s cieľom ochrany spotrebiteľa a teda nie je potrebné chrániť spotrebiteľa pred neprijateľnou zmluvnou podmienkou v individuálnom spotrebiteľskom spore. Naplnenie cieľa smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je dosiahnuté právnou úpravou o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach zavedenej v § 301 až 306 CSP. Súd považuje za absurdné, ak spotrebiteľská zmluva už bola ukončená vzájomným plnením a spotrebiteľ až po nejakom čase podal žalobu o neprijateľnú zmluvnú podmienku, hoci daný rozsudok nemá pre nebo žiadny význam a nijako nerieši jeho právne postavenie, aby súd sa mal zaoberať neprijateľnosťou takejto zmluvnej podmienky.

13. S týmto názorom však nesúhlasil súd druhej inštancie, ktorý uznesením č.k. 18Co/120/2017-68 zo dňa 26.10.2017 spomínaný rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že časový aspekt je bezvýznamný pri rozhodovaní o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Za prekvapujúce súd považuje aj odôvodnenie druhoinštančného uznesenia o tom, že záveru súdu prvej inštancie, že žalobu o neprijateľnú zmluvnú podmienku možno podať za súčasnej právnej úpravy len so žalobou o plnenie, odporuje § 298 ods. 1 CSP. Súd sa však domnieva, že je to práve opačne, pretože logickým vyhodnotením § 298 ods. 1 CSP možno vyvodiť, že keď súd

má možnosť aj bez návrhu v spotrebiteľskom spore určiť neprijateľnú zmluvnú podmienku znamená, že musí byť uplatnený nejaký iný nárok, aby súd mohol bez návrhu rozhodnúť aj o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Súd dodáva, že v § 298 ods. 2 CSP je upravená povinnosť súdu vysloviť neprijateľnú zmluvnú podmienku a to vtedy, ak súd rozhoduje na základe takejto zmluvnej podmienky o vydaní bezdôvodného obohatenia, náhrade škody, finančnom zadosťučinení, alebo ak nepriznáva plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto zmluvnej podmienky. Teda aj z tohto citovaného ustanovenia logicky vyplýva, že musí byť uplatnený nejaký nárok na plnenie.

14. Krajský súd v Prešove svoj názor o irelevantnosti časového aspektu uplatnenia nároku na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky odôvodnil aj rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci „Cofidis“ C473/0 (správne C-473/00). Súd prvej inštancie k tejto argumentácii však zdôrazňuje, že týmto rozhodnutím bol prijatý nasledovný záver: „Smernica Rady č. 93/13/EHS z 15.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vylučuje vnútroštátne ustanovenie, ktoré zakazuje, aby vnútroštátny súd po uplynutí určitej lehoty v konaní začatom predajcom alebo dodávateľom proti spotrebiteľovi na základe zmluvy uzavretej medzi nimi vyslovil, či už z vlastného podnetu alebo na základe námietky vznesenej spotrebiteľom, že zmluvná podmienka je nekalá“. Súd pritom riešil spor prejednaný vo Francúzsku s úplne odlišnou právnou úpravou, keďže podľa francúzskeho práva je stanovená procesná lehota dvoch rokov na uplatnenie neplatnosti nekalej podmienky od udalosti, ktorá bola dôvodom na jej podanie (teda v danom prípade od uzavretia zmluvy). Súd poukazuje predovšetkým na body 35, 36 odôvodnenia tohto rozsudku, z ktorých je nepochybné, že spomínaný záver súdu sa vzťahuje na súdne konanie začaté predajcom alebo dodávateľom proti spotrebiteľovi, teda na konania, v ktorých sú spotrebiteľia odporcami. Aj tento rozsudok teda len potvrdzuje predchádzajúci záver súdu o tom, že neprijateľnú zmluvnú podmienku možno vysloviť len v súvislosti so žalobou plnenie.

15. Napriek tomu, že súd prvej inštancie má iný právny názor ako súd druhej inštancie vzhľadom na § 391 ods. 2 CSP je viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie.

16. Súd už v predchádzajúcom rozsudku uviedol, že argumentácia žalovaného, teda to, či úver slúžil na výkon povolania alebo nie, je pre priznanie statusu spotrebiteľa irelevantná. Má význam len pri posudzovaní toho, či na úverovú zmluvu sa aplikuje zákon o spotrebiteľských úveroch, teda zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý za spotrebiteľa považuje fyzickú osobu, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Uvedená charakteristika spotrebiteľa je relevantná len pri posudzovaní právneho vzťahu strán v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., teda, či sa bude aplikovať spomínaný zákon o spotrebiteľských úveroch alebo nie. V tomto prípade je preto nepodstatné zaoberať sa účelom úveru, keďže nárok sa neuplatňuje na základe zákona č. 129/2010 Z.z., ale na základe všeobecného právneho predpisu, ktorým je Občiansky zákonník a ktorým žalobkyňa uplatnila nárok na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 Občianskeho zákonníka.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

19. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

20. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Súd však pre úplnosť dodáva, že ťažko možno uveriť, aby žalobkyňa, ktorá v čase uzavretia zmluvy mala 77 rokov brala úver na výkon povolania, čo nepochybne vedie k záveru o nekalej obchodnej praktike žalovaného, avšak ani tá nie je predmetom tohto sporu.

22. Súd zastáva názor, že sporný poplatok nie je vylúčený zo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53 ods. 1 OZ, pretože nepredstavuje hlavný predmet plnenia. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok Caja de Ahorrosy Monte de Piedad de Madrid, EÚ:C:2010:309, bod 34).

23. Administratívny poplatok dohodnutý v úverovej zmluve rozhodne nie je základným plnením zmluvy, a preto nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia.

24. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly je nie samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai proti OTP Jelzálogbank Zrt, bod 54).

25. Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu, s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 z 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA bod 55, 56).

26. Súd v danom prípade neskúmal sporný administratívny poplatok z pohľadu primeranosti jeho výšky, ale skúmal jeho charakter v intenciách posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, teda či spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zo zmluvy ani z VOP pritom nevyplýva, za čo vlastne sa tento poplatok platí, preto absentuje požiadavka jeho určitosti. Spotrebiteľ tak platí za niečo, čo po materiálnej stránke mu nie je dodané. Pri spotrebiteľských úveroch je pritom nevyhnutné, aby dohodnutými poplatkami sa platilo za skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3.5.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie“. Súd dodáva, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku sp. zn. 18Co 109/2011.

27. Napokon možno poukázať aj na aktuálnu právnu úpravu Občianskeho zákonníka v znení jeho novely účinnej od 13.6.2014, a to novelou č. 102/2014 Z. z.

28. Vyššie citovanou novelou totiž bol § 53 ods. 4 doplnený o ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky a konkrétne pod písm. t/ bola uvedená zmluvná podmienka, ktorá požaduje od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.

29. Podľa prechodného ustanovenia k tejto úprave § 879p ustanoveniami § 53 ods. 4 písm. s/ a t/, § 53 ods. 7 a § 614a sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13.6.2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13.6.2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12.6.2014, ak nie je ustanovené inak.

30. Súdu je z jeho činnosti známe, že v úverových zmluvách žalovaného sa výška administratívneho poplatku odvíja od výšky úveru. Napríklad zo spisu 11C/16/2015 súd zistil, že pri úvere 863,04 Eur poplatok bol 630,68 Eur, pri úvere 2000 Eur poplatok činil 1732 Eur (spis 11C/261/2015), pri úvere 800 Eur bol poplatok 240 Eur (spis 11C/42/2012), pri úvere 350 Eur činil poplatok 230,66 Eur (spis 11C/23/2016), pri úvere 500 Eur bol poplatok 484 Eur (spis 11C/110/2016), pri úvere 800 eur bol poplatok 772 Eur (spis 11C/97/2016). V tomto spore pri úvere 350 Eur bol poplatok 346 Eur. Poplatok, ktorý má pokryť náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere však nemôže byť ovplyvnený výškou

úveru a to vedie k záveru o tom, že žalovaný týmto pomerne sofistikovaným spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem nižšej úrokovej sadzby, aj keď v skutočnosti administratívny poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Poplatok 346 Eur pri úvere 350 Eur predstavuje 98,86% z úveru. Splatnosť úveru pritom bola dohodnutá na jeden rok, čo znamená, že v skutočnosti úroková sadzba by predstavovala 98,86 % p.a., čo by takmer 7 - násobne prevýšilo priemernú úrokovú sadzbu obdobných úverov v bankách, keďže podľa internetovej stránky NBS v októbri 2011 pri spotrebiteľskom úvere do 1 roka činila priemerná úroková sadzba 14,53% p.a. Išlo by nepochybne o dohodu o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, čo by spôsobilo jej neplatnosť zo zákona s poukazom na § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie administratívneho poplatku.

31. Spotrebiteľ by teda mal platiť administratívny poplatok za dodané skutočné plnenie, musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok ako to vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka), navyše nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobcom).

32. Súd nezdieľa názor žalovaného, že by pri posudzovaní výšky odplaty súd mal vychádzať z úrokových sadzieb nebankových spoločností. Poukazuje pritom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvyklé požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

33. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech a preto súd jej priznal plnú náhradu trov konania.

34. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.